

TÌNH MÃI ĐONG ĐUẢ

*Bao lần lỗi nhịp chung đôi
Vì duyên không có, mồ côi một mình*

Tôi và Yến cùng chung đường đi học,
Hay chuyện trò, chọc phá, suốt dọc đường.
Nàng thua tôi hai tuổi, học cùng trường,
Nên mỗi sáng chúng tôi thường chờ đợi.

Ngay tại ngã nhập vào từ hai lối,
Con đường làng len lỏi đầy cỏ hoa.
Buổi bình minh thánh thót tiếng chim ca,
Xen lẫn với tiếng người ta trò chuyện.

Tôi thường đến sớm hơn chờ đợi Yến,
Để được nhìn dáng vẻ khiến tôi mê.
Người mảnh mai, đang cố gắng đạp xe,
Trang phục trắng, mái tóc thề buông xoã.

Thấy tôi đợi, nàng vội cười đáp trả,
Và rồi nàng đạp thong thả chờ tôi.
Để cùng nhau trên đường đạp song đôi,
Và cười nói liên hồi, không hề chán.

Với má lúm đồng tiền, thật duyên dáng,
Mắt long lanh trong ánh sáng ban mai.
Đã làm tôi mê mẩn, lén nhìn hoài,
Nên tình cảm mỗi ngày một thăng tiến.

Cùng san sẻ những tâm tư triều mến,
Rồi nhớ nhung, và quyến luyến nhau hơn.
Yêu thương, nhưng lễ giáo vẫn giữ tròn,
Tình trong trắng, với tâm hồn cao đẹp...

Năm mười tám, tôi xong bậc trung học,
Muốn làm người được “bảo bọc” cho nàng.
Liền nhận ngay một câu nói phủ phàng,
Còn nhỏ đại sao mà gan quá vậy?

Rồi bốn phận người trai trong thời ấy,
Tôi phải vào quân ngũ, vậy là xong.
Chuyện hôn nhân, thôi rồi khó ước mong,
Sợ là Yến sẽ khó lòng chờ đợi.

Xa mặt cách lòng, thế gian thường nói,
Thì làm sao giữ nổi được tình yêu?
Khi quanh nàng biết bao kẻ nuông chiều,
Làm sao tránh được điều không chung thủy.

Năm hăm hai, tôi hiện là Thiếu Úy,
Tìm đến nàng để ngỏ ý lần hai.
Nàng lạnh lùng, liền trả lời tôi ngay,
Sợ làm goá phụ, thôi đợi vài năm nữa.

Xong chinh chiến, mình sẽ tròn lời hứa,
Biết nói sao! khi tôi lựa bộ binh.
Sư đoàn mười tám, rất dễ hy sinh,
Sao tránh khỏi người yêu mình lo nghĩ?

Hai sáu tuổi, tôi đã lên Đại Úy,
Ngành Chiến Tranh Chính Trị trung đoàn.
Tính mạng giờ tương đối được an toàn,
Không chiến đấu sẽ không còn sợ chết.

Tôi lại đặt vấn đề cùng với Yến,
Nàng ngập ngừng, và hẹn trả lời sau.
Rồi Miền Nam thất thủ đến quá mau,
Chúng tôi lạc mất nhau từ ngày đó...

Nàng may mắn được có người bảo trợ,
Lên máy bay di tản khỏi Việt Nam.
Còn tôi thì phải chịu cảnh lầm than,
Bị hành hạ dã man và hà khắc.

Tù cải tạo nơi núi rừng Việt Bắc,
Thân gầy còm, vì đói rét ốm đau.
Lê thân tàn mãi đến mười năm sau,
Mới được thả, sống cơ cầu lây lất...

Nghe tin Yến nay trọn bề gia thất,
Người yêu xưa coi như mất thật rồi!
Quả thật là vô phúc cho thân tôi,
Việc tìm vợ, đành thôi không hề nghĩ.

Chương trình HO đưa tôi đến Mỹ,
Sống một mình, không để ý đến ai.
Ba mươi năm, mối tình cũ chưa phai,
Vẫn mong mỗi có một ngày gặp Yến.

Ước vọng đó thấy khó mà thực hiện,
Không khác gì như một chuyện chiêm bao.
Nước Mỹ bao la, không có cách nào,
Mình thì chẳng khi nào đi đây đó.

Tìm gặp được nàng ôi thật là khó,
Nhưng sao tôi vẫn luôn cố trông chờ.
*“Có một ngày rồi sẽ đạt ước mơ,
Chúng mình sẽ tình cờ gặp nhau lại”.*

Trời không phụ sự trông chờ nhẩn nại,
Ước mơ kia nào đâu phải viễn vông.
Một tình cờ đưa đến ngoài ước mong,
Cuộc gặp gỡ, tôi không sao ngờ được...

Khi tôi đứng trong cửa hàng bán thuốc,
Ngay trong khu “Phước Lộc Thọ” này đây.
Đang lang mang suy nghĩ chuyện trời mây,
Một giọng nói của ai nghe quen quá?

Bỗng chợt tỉnh quay nhìn người khách lạ,
Liền la lên, vì đã nhận ra ngay.
Yến phải không? Không ngờ gặp em đây,
Ôi may quá, anh luôn hoài mong mỗi.

Yến thì cũng vui mừng liền vội hỏi,
Anh qua đây hồi nào? nói em nghe.
Hiện ở đâu? gặp lại anh vui ghê!
Từ từ đã, em gấp về không vậy?

Em rảnh lắm, anh không cần phải ngại,
Vậy thì chờ cho anh lấy thuốc xong.
Mình tìm nơi để nói chuyện được không?
Đồng ý quá, em đang mong được biết.

Trong tiệm nước rất sang về trần thiết,
Hai người đang kể hết chuyện xảy ra.
Trong thời gian hơn ba mươi năm qua,
Về cuộc sống cũng như là gia thất.

Được biết Yến chồng cũng vừa mới mất,
Ba đứa con đã hoàn tất học trình.
Và cũng đều đã có lập gia đình,
Ra riêng hết, còn mình em cô độc...

Nghe đến đó, tôi thấy nên tức tốc,
Nói với nàng mình sẵn sóc cùng nhau.
Nên trình bày hoàn cảnh tôi bấy lâu,
Kể từ lúc...”người yêu đầu” lạc mất.

Rồi tù tội, rồi sống đời lây lắt,
Nên đành quên chuyện gia thất cho mình.
Diện HO anh đến Mỹ an bình,
Nhưng luôn nghĩ đến người tình ngày trước.

Vì thời cuộc, nên luôn bị từ khước,
Trong những lần tôi muốn được kết hôn.
Qua đến đây, sự bông bột không còn,
Sức khỏe cũng mỗi mòn theo năm tháng.

Lại nghĩ đến người xưa, nên đâm nản,
Không thiết tha tìm bạn gái cho mình.
Vì chưa quên hình bóng của người tình,
Nên thui thủi một mình không ai hết.

Biết tình trạng của em đang giống hệt.
Không gì bằng mình kết hợp sống chung.
Để đôi tim không còn phải lạnh lùng,
Cho cuộc sống được bừng lên sinh khí.

*Qua một lúc đắn đo và suy nghĩ,
Yến báo tôi không hoan hỉ nhận lời.
Vì đã vào tuổi xế chiều hết rồi,
Tuy cảm động qua những lời anh nói.*

*Nó cũng đã làm tim em đau nhói,
Nghĩ đến em, mà trối buộc đời mình.
Không thiết tha với việc lập gia đình,
Nhưng em nghĩ, nếu chúng mình tiến tới.*

*Không tránh khỏi chuyện các con phản đối,
Em sẽ buồn, không chịu nổi đâu anh.
Thế cho nên em không thể đồng hành.
Chỉ thỉnh thoảng đến thăm anh là được.*

Một lần nữa tôi bị nàng từ khước,
Đường như là số không được gần
nhau. Cả bốn lần nàng đều bác yêu cầu,
Thật khó hiểu, nỗi thâm sâu phái nữ...

Hay tôi có vấn đề khó tha thứ,
Nhưng ngại ngùng, nên nàng cứ ởm ờ.
Tôi ngây thơ không tìm hiểu nguyên do.
Nên cứ mãi đổ vào cho duyên số...

***Dò sông dò biển dễ dò
Đố ai lấy thước mà đo lòng người.***

Sunnyvale 23/11/2023
SÁU NGUYỄN